

Mnoho**kluk**

Lucie Hlavinková

Záchranná
výprava

Ilustroval
Lukáš Fibrich

Albatros

Mnohokluk

Záchranná výprava

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková
Mnohokluk – Záchranná výprava – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Mnohokluk

Mnoho**kluk**

Lucie Hlavinková

Záchranná
výprava

Ilustroval Lukáš Fibrich

Albatros

© Lucie Hlavinková, 2023
Illustrations © Lukáš Fibrich, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-00-07217-3 (1. vydání, 2023)
ISBN e-knihy 978-80-00-07223-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-07224-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07225-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

1

Něco je ve vzduchu

„Adame! Haló, Adame, slyšíš? Víš, že jsem ti říkala, ať dáš nákup do ledničky? A taky máš každou ponožku jinou!“ Maminka zavrtěla hlavou a povzdychla. „Jsi v pořádku? Na co pořád myslíš?“

Adam se plácl do čela. Byl v poslední době hrozně roztržitý, občas se zahleděl kamsi do dálky a vůbec neslyšel, že na něj někdo mluví. Byl samozřejmě rád, že žije normální život, ve kterém ho nepronásledují inteligentní dinosauři nebo obří hmyz, ale najednou mu všední dny připadaly obyčejné až příliš.

„Promiň, mami, nic mi není,“ řekl a začal skládat věci do přihrádek. Máma měla pravdu, na co vlastně pořád myslí?

Po návratu z dobrodružství v paralelních vesmírech si potřeboval odpočinout a všechno rozdýchat a taky se mu podařilo usmířit se s Kubou, což bylo úplně skvělé. Ale když mu vyprávěl o tom, co všechno zažil, Kuba se smál a byl přesvědčený, že Adam má jen příliš bujnou fantazii a popisuje mu komiksy, které nakreslil a napsal. Kuba vůbec nevěřil, že nic z toho není vymyšlené a všechno se doopravdy stalo. Adamovi bylo jasné, že se nemůže divit, ani on sám by nevěřil, kdyby mu Kuba něco takového vyprávěl. Neměl se komu svěřit, neměl s kým probrat svoje zážitky, protože jediná, která by všechno chápala, byla Thea, ale ta byla nekonečně daleko.

Myslel na ni často, pokaždé když přespával venku, protože si v poslední době zvykl jezdit do přírody s tátou nebo s kluky. Vzpomínal na ni a na ostatní svoje dvojníky, dokonce se mu občas zdálo, že je zahlédl kdesi v davu lidí, ale pak se vždycky ukázalo, že se mu to zdálo, protože viděl jen někoho trochu podobného. Jeho dvojníci mu nebyli jen podobní, ti byli úplně k nerozeznání stejní, jako třeba Josef z vesmíru bez elektřiny, Ben z vesmíru, kde si velmi vážili jídla, protože zažili hladomor, Tenoch z vesmíru, kde indiáni, kterým se tam vůbec neříkalo indiáni, objevili Evropu jako první a taky Bart a Nika, dvojčata, díky nimž Adam zjistil, že Thea je jeho holčičí dvojnice z jiného vesmíru. Thea. Téměř stejná jako on sám, ale přece jiná. Jako by narazil na svoji druhou půlku, sestru, kterou nikdy neměl, ale opravdu by si ji přál. Zajímalo by ho, jak se jí daří, a hlavně jestli se její máma, pro niž ve všech těch vesmírech hledali lék, opravdu uzdravila.

„Vypadla elektřina,“ zahlásila maminka, hned jak se s tátou vrátili z čundru. Předtím se Adam bál spát venku, děsil ho hmyz a všechna možná domnělá nebezpečí, ale teď vandrování úplně miloval.

„Jéje, to je špatné,“ poškrábal se táta na hlavě. „To asi nejsou jenom naše pojistky, vid’?“

„Kdepak. Proud vypadl v celé ulici. Možná v celé čtvrti,“ vzdychla máma. „Jak uvaříme oběd?“

„Jsme přece zálesáci, ne?“ zasmál se tatínek. „Adame, pojď, nasekáme dřevo.“

„Upečeme si špekáčky,“ probírala maminka rozpouštějící se mrazák. „Stejně by nevydržely.“

„Počkej, to nejsou špekáčky, to jsou moje návnady na ryby,“ škádlil ji tatínek a moc ho potěšilo, když tomu na chvíli uvěřila.

Celý oběd u ohně se smáli, ale proud nebyl nahozený ani večer, a to už by taková legrace nebyla, kdyby se mamince nepodařilo najít aspoň jednu svíčku předtím, než se úplně setmělo. Pak to začalo být teprve zábavné, protože večer seděli všichni tři v obýváku u jediného zdroje světla.

„Kdo chce slyšet upírské a duchařské historky?“ zeptala se maminka změněným hlasem a začala vypravovat, až šel Adamovi mráz po zádech.

Bylo to všechno úžasně strašidelné a dobrodružné, a protože nešla ani voda, umývali se a čistili si zuby pomocí jediné lahve s vodou, která jim zbyla. Adamovi se to všechno líbilo, ale musel pořád myslet na Josefa, který žije bez elektřiny celý život.

Ráno už bylo všechno zase při starém, proud opět šel, ale po cestě do školy v autorádiu hlásili, že došlo k nějaké menší sluneční bouři, kvůli níž vypadla elektrická síť. Adam si hned

vzpomněl na Josefův vesmír, kde nějaká velmi velká sluneční bouře navždy zlikvidovala první pokusy o využití elektřiny.

Zpátky ze školy šel pěšky a cesta byla opravdu zvláštní. Celou dobu divným způsobem křičeli ptáci, létali mu těsně nad hlavou, div že ho neklovli. Vzpomněl si na Tenocha a jeho papouška Artíka a taky na to, že ptáci v jeho vesmíru jsou vlastně potomci dávných dinosaurů, kteří v jednom z vesmírů nevymřeli, ale vyvíjeli se dál až k poměrně inteligentní formě. Vzhlédl k obloze. Vypadala nezvykle, jako před bouřkou. I ve vzduchu bylo cítit podivné napětí, až mu vstávaly všechny chlupy na zátylku. Něco se začínalo dít.

Přiběhl domů a vrazil do pokoje. Pohled mu padl na postel, aby zjistil, jestli v ní zase neleží jeho dvojník, ale nic takového se nedělo, jeho pokojíček zůstal beze změny. Byl určitě ve svém vlastním vesmíru, ale stejně měl pořád pocit, že se něco každou chvíli semele.

Nemohl vydržet sedět, zvedl se a chystal se odejít pryč, když tu najednou zaslechl škrábavé zvuky. Lekl se, pohled mu padl na zrcadlo, a rázem vytřeštil oči. Byla v něm vidět dvojčata Nika a Bart, Adamovi dvojníci z vesmíru s velmi pokročilou technologií.

Uslyšel jejich slabé zoufalé zvolání. „Pomoc!“

„Niko! Bart! Jste to vy? Stalo se vám něco?“ zkoušel Adam zjistit, co to znamená.

„Ticho! Okamžitě přestaňte!“ ozval se přísný hlas, něco zapraskalo a zrcadlo potemnělo.

Adam k němu přiskočil, klepal na něj, aby se znovu rozsvítilo, málem ho rozbil. Obraz dvojčat se však už zpět nevrátil. Ptáci se venku také uklidnili a předbouřková atmosféra zmizela. Všechno bylo normální, jako předtím. Až na to, že Adamovi bylo jasné, že Nice a Bartovi se něco stalo a že to

určitě souvisí s tím, že vesmíry se opět prolnuly. Nic jiného to být nemohlo, všechno to, co se dělo, nasvědčovalo tomu, že došlo k nějakému spojení.

Horečně přemýšlel, jak by se mohl dozvědět víc. Když se Nice a Bartovi povedlo na chvíli propojit vesmíry a vyslat volání o pomoc, musí se to přece podařit i jemu! Minule ho tady v pokoji skrze zrcadlo navštívil ten zafačovaný kluk, který za něj úspěšně zaskakoval.

Adam chodil po pokoji, zkoušel všechno možné, ale zrcadlo jen dál netečně odráželo to, co vždycky.

„Jasně, že mě to hned nenapadlo,“ bouchnul se do hlavy a utíkal na benzínku, co mu jen síly stačily. Tady na záchodech přece všechno začalo!

Vrazil dovnitř, upřeně zazíral na zrcadlo a ztuhl. Někdo ho vyměnil, vypadalo docela jinak, a hlavně vůbec nefungovalo. Chvilí přešlapoval na chodbičce, aby sebral veškerou odvalu vejít i na dámský záchod, ale zrovna přijel celý zájezd důchodkyň a vytvořila se úplně nekonečná fronta. Některé nedočkavější dámy naopak navštívily záchod pánský a trochu pobaveně po Adamovi pokukovaly, tak raději vykličil pole. Konečně bylo prázdno, ale ani na dámském záchodu se vůbec nic nedělo. Celý skleslý vyšel ven. Z přemýšlení už ho bolela hlava, ale úplně ho v ní bodlo, když uslyšel zavřísknutí.

Odkud se to bere?

Podíval se mezi zaparkovaná auta a v jednom najednou uviděl velkého papouška zavřeného v kleci, podobného Artíkovi z aztéckého vesmíru. Někdo ho někam převážel s otevřenými okny, aby dovnitř proudil vzduch, protože bylo docela teplo. Pták na něj upřel oko a Adam by byl přísahal, že na něj opeřenec mrkl. Pocítil mravenčení, jako by mezi nimi